

Issandet, kes kolmford helsde armolise heälega minnust läässis, ni fui Petrusseest: „Simon Johanna, kas sa armastad mind?“ Ja siis jälle valjo ähwardamisega mind nomis.

Agga mitte mind üksi ei olnud Issand leidnud, waid ka minno poega, piiskoppi keige armisamat teendrit. Õppinud wisi järel, tulli temma, enne fui omma tenistusesse läks, minnoga hommikutst föma. Muido olli ta lahse ja juttokas, agga sel hommikul waikne ja isseenneses. Agga läässis, mis minnus piddi wigga ollema! — Ma ütlesin et ma wähhe magganud ja paljo und näinud.“

„Se on immeslik ütles temma, minnus olli nissamma. Ma passun sind rägi mulle omma unnenäggo?“

Ilma sannalausumata wötsin minna pühhalirja fätte, lõin Apostlite tegude ramato 9. peatüffi ülles ja näitasin temmale.

„Oh se on üks imme assi,“ ütles temma, kif se öse hüti minno vasto need sammad sõnnad: „Touse ja minne linna, seal peab sulle öoldama mis sa pead tegema.“ Armolinne Jummal kas se on siis wöimalik et meie, kes meie arwame Issandat ja temma nimme teniwad, temma wästased ja waenlased olleme, ja et meid wimats peab pörgo tullesse heidetatta? Ei se woi olla, se on walle ja tühhi unnenäggo. Kas siis muido Issanda teendrid meid lihhotassid ketserid ärrahuffama. Meil on õige usk, nemimad on ussuseggajad ja peawad

Jummala suremaks auuks tulle ja mõegaga hukkatumud sama. Ka sedda tahhan minna, minna tahhan ketserid taggasiusata ja lihutada tunni nemimad omma walle usko mahhajättarad eht maiadeest ja warraasi pöggenerwad. Ja nüüd, armas emma, jättame furwad mötted; olle römus, anna mulle suud ja önnista mind Jummala melepärralise tööle.“

— Agga minna ei sanud räfida mitte üks önnistamise sanna ei tulnud minno suust. Ehmatand watas mo poeg minno peale, ja otse ennese vasto meest hüüdsin minna: „Saul, Saul mits sa mind taggasiusad? ja n. t. s.“ Minno poeg wangatas pead ja läks, minna jän möttetesse ja sain issa ennom rahhutumaks. Wimats wötsin jälle Piibli ette ja lugesin ühhe lehhe fulle teise järel. Oh, siis langesid fui somusesed minno silmade pealt mahha, ma tundsin omma pimedust ja ebbausko, ja öppisin et ei fuld egga höbbe, egga tegi hea töö, egga wagga faanatus, veel wähhem tegi piislop egga paavst meid öndsalts ei woi tehha, waid üksi meie Issanda arm Jeesuse Kristuse sees.

Minno südda jai wägga hassedaks, ma heitsin pölvili mahha ja passusin ommid pattud andeks. — Siis väst tulli rahho minno süddamesse ja temimaga römus ueso julgu. Issanda eest fa ihho ja ello anda ja tedda karmata tunnistada.

Ja fui õ tulli, mis teie arvate, tuhho ma läässin? — Wangitorni! Wangihoidja watas immes panues minno peale, agga teggi mulle feelmata ulje